

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 12, 2022

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2022:1547](#) 24-05-2022

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2022:4145](#) 24-05-2022

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2022:1582](#) 19-05-2022

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2022:1590](#) 19-05-2022

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2022:900](#) 18-05-2022

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2022:901](#) 18-05-2022

Rechtbank

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2022:2824](#) 12-05-2022

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2022:4326](#) 06-05-2022

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2022:1950](#) 12-04-2022

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2022:1311](#) 31-03-2022

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2021:5013](#) 11-06-2021

RECHTSPRAAK

Gezamenlijk gezag. De kinderen zijn in Nederland geboren staande een in het buitenland voltrokken huwelijk, dat in Nederland voor erkenning vatbaar is. De beslissing van de rechtbank om de vader op grond van artikel 1:253c BW met eenhoofdig gezag te belasten is daarom niet juist.

Feiten en omstandigheden

In 2000 zijn de vader en moeder volgens islamitisch gebruik met elkaar gehuwd ten overstaan van getuigen in Syrië. Dit huwelijk is niet in Nederland geregistreerd. Partijen zijn de ouders van vier minderjarige kinderen. Rechtbank Rotterdam heeft de kinderen bij beschikking van 12 augustus 2021 voor een jaar onder toezicht gesteld van de gecertificeerde instelling (GI). In de echtscheidingsbeschikking van 28 september 2021 heeft dezelfde rechtbank geoordeeld dat het huwelijk van partijen rechtsgeldig is en op grond van artikel 10:31 lid 1 BW voor erkenning in aanmerking komt. De rechtbank heeft de echtscheiding uitgesproken en deze is op 14 april 2022 ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

De moeder is op 9 april 2021 in hoger beroep gekomen van de bestreden beschikking van de rechtbank Rotterdam van 3 september 2020. Bij die beschikking is, voor zover hier van belang, de vader belast met het eenhoofdig gezag over de minderjarigen en is bepaald dat de hoofdverblijfplaats van de minderjarigen bij hem zal zijn.

Grievens, beoordeling en motivering

De moeder verzoekt, voor zover hier van belang, vernietiging van de beschikking en het inleidende verzoek van de vader ten aanzien van het gezag alsnog af te wijzen, dan wel haar samen met de vader met het gezag over de minderjarigen te belasten. Daarnaast verzoekt de moeder te bepalen dat de jongste drie minderjarigen hun hoofdverblijfplaats bij haar zullen hebben.

De vader verzoekt de moeder niet-ontvankelijk te verklaren in haar hogerberoepschrift, althans haar hogerberoepschrift af te wijzen.

Ontvankelijkheid moeder

De vader stelt dat de moeder niet-ontvankelijk is, nu zij op 9 april 2021 in hoger beroep is gekomen van de bestreden beschikking van 3 september 2020 en de beroepstermijn van drie maanden dus reeds verstreken was.

De moeder stelt dat zij in 2020 het grootste deel van het jaar in Irak verbleef en dat zij geen kennis heeft kunnen nemen van het verzoekschrift, van de uitnodiging voor de mondelinge behandeling bij de rechtbank en van de bestreden beschikking van 3 september 2020. Zij voert aan dat de vader op 14 januari 2021 de bestreden beschikking in een voorlopige voorzieningenprocedure bij de rechtbank Rotterdam in het geding heeft gebracht en stelt pas in de daaropvolgende maand van de uitspraak kennis te hebben genomen.

Naar het oordeel van het hof kan niet worden vastgesteld of de bestreden beschikking door de rechtbank op grond van artikel 805 lid 1 Rv aan de moeder is verzonden. Om die reden kan het hof niet vaststellen dat de appeltermijn voor de moeder op grond van artikel 806 lid 1 onder a Rv is gaan lopen op de dag na de uitspraak (4 september 2020). Dit leidt ertoe dat artikel 806 lid 1 onder a Rv in dit geval niet van toepassing is. Aangezien het niet duidelijk is of aan de moeder een afschrift van het verzoekschrift, de oproep voor de mondelinge behandeling bij de rechtbank en/of de bestreden beschikking is verzonden, heeft het hof de moeder aangemerkt als andere belanghebbende in de zin van artikel 806 lid 1 sub b Rv. Aangezien de moeder binnen een termijn van drie maanden na 14 januari 2021 in hoger beroep is gekomen, betekent dit naar het oordeel van het hof dat zij kan worden ontvangen in haar hoger beroep.

Gezag

De moeder betwist dat zij, zoals de vader stelt, in 2017 de vader en de minderjarigen heeft verlaten. Volgens haar is het ontbreken van het contact geheel aan de vader te wijten en bestaat er geen enkele reden om de vader alleen met het gezag over de minderjarigen te belasten.

Volgens de vader hebben zich in 2017 zodanig kwalijke incidenten voorgedaan, dat de minderjarigen de moeder niet meer wilden zien. De moeder heeft de vader en de minderjarigen daarna verlaten en sindsdien is er geen enkel contact meer geweest tussen de moeder enerzijds en de vader en de minderjarigen anderzijds.

De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) heeft bevestigd dat de moeder geen contact heeft met de vader en de minderjarigen. Op dit moment heeft de moeder weinig inzicht in hoe het met de minderjarigen gaat. De moeder kan daarom volgens de raad onvoldoende meedenken over beslissingen met betrekking tot de minderjarigen. Het is volgens de raad nog

steeds in het belang van de minderjarigen om het eenhoofdig gezag bij de vader te laten.

Het hof overweegt dat vaststaat dat in 2000 een rechtsgeldig en voor erkenning in Nederland vatbaar huwelijk is gesloten tussen de vader en de moeder en dat de kinderen staande het huwelijk van de ouders in Nederland zijn geboren. Dit betekent dat de ouders op grond van artikel 16 van het Haags Kinderbeschermingsverdrag 1996 in verbinding met artikel 1:251 lid 1 BW vanaf de geboorte van de minderjarigen gedurende het huwelijk gezamenlijk het gezag uitoefenden over de minderjarigen. Het gezamenlijk ouderlijk gezag van partijen gold dus ook ten tijde van de bestreden beschikking van 3 september 2020, omdat partijen op dat moment nog gehuwd waren.

Nu is gebleken dat partijen ten tijde van het inleidende verzoek van de vader en van de bestreden beschikking gezamenlijk gezag hadden, was het verzoek in eerste aanleg van de vader dat strekte tot vaststelling van het gezag van een ouder die nimmer het gezag gezamenlijk met de moeder heeft uitgeoefend, naar het oordeel van het hof op de door de vader aangevoerde grond van artikel 1:253c BW, niet toewijsbaar. Daarbij komt dat de vader in de onderhavige procedure niet heeft gesteld dat na de echtscheidingsbeschikking van 28 september 2021 sprake is van een van de gronden voor het beëindigen van het gezamenlijk gezag als bedoeld in artikel 1:251a BW. Het hof zal het inleidende verzoek van de vader daarom alsnog afwijzen. Dit betekent dat partijen op dit moment nog steeds zijn belast met het gezamenlijk ouderlijk gezag over de minderjarigen.

Hoofdverblijfplaats

Volgens de moeder is het verzoek van de vader om het hoofdverblijf van de minderjarigen bij hem te bepalen niet onderbouwd en bovendien ongewenst. Zij is van mening dat het voor de minderjarigen beter is, in ieder geval voor de drie jongste, om hun hoofdverblijf bij haar te hebben. De vader stelt dat de minderjarigen bij hem wonen en verblijven en dat ook nog steeds willen. Het hof oordeelt dat het in het belang van de kinderen is om hun hoofdverblijf bij de vader te houden, aangezien zij sinds 2017 bij hem verblijven, zij geruime tijd al geen contact hebben met hun moeder en ook geen contact met haar wensen, en voorts dat het goed gaat met de minderjarigen bij de vader.

Conclusie

Het hof vernietigt de beschikking van de rechtbank Rotterdam van 3 september 2020, voor zover daarin de vader met het eenhoofdig gezag over de minderjarigen is belast en wijst het inleidende verzoek van de vader om hem met het eenhoofdig gezag over de minderjarigen te belasten alsnog af. Voorts bekrachtigt het hof de bestreden beschikking voor zover daarin is bepaald dat de hoofdverblijfplaats van de minderjarigen bij de vader zal zijn.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 18-05-2022

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2022:901

Zaaknummer: 200.292.741/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verlenging machtiging uithuisplaatsing in pleeggezin. GI en moeder dienen volgens plan naar thuisplaatsing toe te werken.

Feiten en omstandigheden

Uit de moeder zijn twee minderjarige kinderen geboren (in 2016 respectievelijk 2018). De moeder oefent het eenhoofdig ouderlijk gezag over de kinderen uit. Sinds 21 augustus 2020 staan de kinderen onder (voorlopig) toezicht van de gecertificeerde instelling (GI) en zijn zij uit huis geplaatst. Bij de bestreden beschikking is de ondertoezichtstelling verlengd tot 21 november 2022 en de uithuisplaatsing tot 21 mei 2022. De kinderen verblijven in een pleeggezin.

Grievens, beoordeling en motivering

De moeder, die slachtoffer is geworden van de toeslagenaffaire, voert aan dat het niet noodzakelijk is om de machtiging tot uithuisplaatsing van de kinderen te verlengen. De thuissituatie van de moeder is namelijk op alle vlakken aanzienlijk verbeterd. Haar financiële positie is niet langer penibel, zij gebruikt geen alcohol en drugs meer en zij heeft een stabiele relatie. Ook spreekt zij veel beter Nederlands. Zij stelt dat de terugplaatsing van de kinderen ten onrechte afhankelijk is gesteld van een af te nemen persoonlijkheidsonderzoek van de moeder. Dit is in strijd met de herenigingsplicht van Staten die voortvloeit uit artikel 8 EVRM.

Volgens de moeder voert de GI onvoldoende regie en doet niets met de informatie over de verbeterde thuissituatie van de moeder. Door de beperkte contacten zijn de taalproblemen tussen de moeder en de kinderen alleen maar groter geworden.

De GI voert aan dat de situatie van de moeder is verbeterd, doordat zij niet uit haar huis is gezet en zij haar financiën meer op orde lijkt te hebben, maar zij heeft nagelaten om door het overleggen van uitslagen van urinecontroles inzicht te geven in haar alcohol- en drugsgebruik en dat van haar partner. Verder spreekt de moeder nog onvoldoende Nederlands om tijdens de omgang goed met de kinderen te kunnen communiceren. En ondanks de hulp die de moeder krijgt lukt het haar onvoldoende om praktische zaken te regelen, zoals het afnemen van een persoonlijkheidsonderzoek, zorgen voor een stabiel inkomen en een ID-kaart of een paspoort

aanvragen voor de kinderen. Ook is de moeder nog onvoldoende in staat om te zorgen voor basisvoorzieningen voor de kinderen, zoals eten. Haar schulden lopen namelijk nog steeds op, haar inkomsten zijn wisselend en zij geeft te veel geld uit.

De GI zet nog steeds in op thuisplaatsing van de kinderen, maar de bezoeken van de kinderen aan de moeder thuis zullen eerst moeten worden opgebouwd en begeleid om te bekijken of de moeder voldoende opvoedvaardigheden heeft en of zij voldoende Nederlands spreekt. De kinderen ontwikkelen zich redelijk tot goed in het pleeggezin. Het is de bedoeling om de bezoeken van de kinderen aan de moeder binnen korte termijn uit te breiden. Deze contacten verlopen goed.

Het hof is van oordeel dat de verlenging van de uithuisplaatsing van de kinderen in het belang van hun verzorging en opvoeding noodzakelijk was en nog steeds is. Ten tijde van de bestreden beschikking bestond er nog onvoldoende duidelijkheid over de psychische toestand van de moeder en haar alcohol- en drugsgebruik en over de vraag of de moeder voldoende draagkracht heeft om volledig voor de kinderen te zorgen. Ondanks aandringen van de GI had de moeder toen nog steeds geen persoonlijkheidsonderzoek laten afnemen. Verder was de hulpverlening niet goed van de grond gekomen. Ook had de moeder geen contact meer met het maatschappelijk werk van de gemeente voor hulp bij het regelen van praktische zaken. De gronden voor een uithuisplaatsing van de kinderen waren daarom nog steeds aanwezig.

Sinds 25 maart 2022 is een stichting gestart met de ambulante begeleiding van de moeder in haar thuissituatie. De moeder heeft zich ook aangemeld voor het afnemen van een persoonlijkheidsonderzoek. Verder staat de moeder onder bewind en heeft zij een bedrag van € 30.000 ontvangen van de Belastingdienst/Toeslagen vanwege de toeslagenaffaire. Ondanks deze positieve ontwikkelingen bij de moeder is het hof in navolging van de GI van oordeel dat er op dit moment nog geen sprake is van een situatie waarin de kinderen per direct veilig thuis bij de moeder geplaatst kunnen worden.

Het hof verwacht van de GI dat er nu volgens het opgestelde stappenplan voortvarend wordt toegewerkt naar thuisplaatsing van de kinderen. Ook van de moeder verwacht het hof dat zij zich houdt aan de planning van het stappenplan en dat zij er dus met name en onder meer voor zorgdraagt dat i) het persoonlijkheidsonderzoek waarvoor de moeder zich heeft aangemeld daadwerkelijk wordt afgenomen, ii) de door de GI verzochte uitslagen van urinecontroles over het alcohol- en drugsgebruik van haar en haar partner aan de GI worden verstrekt en iii) zij Nederlandse lessen blijft volgen.

Het hof passeert de stelling van de moeder dat de uithuisplaatsing van de kinderen inbreuk maakt op artikel 8 EVRM, omdat zich hier een geval voordoet van gerechtvaardigde en

noodzakelijke inmenging als bedoeld in het tweede lid van dit artikel.

Het hof merkt op dat de moeder voor het bestaan van de onveilige opvoedsituatie van de kinderen ten tijde van de spoeduisplaatsing als verklaring heeft gegeven dat zij slachtoffer is van de toeslagenaffaire. Het hof wil van de moeder zeker aannemen dat dit een rol heeft gespeeld, en dat de moeder vanwege ernstige geldzorgen in een dal is gekomen. De zorgen over de kinderen en de bedreiging van hun ontwikkeling die geleid hebben tot de uithuisplaatsing vonden hun grondslag echter niet alleen in de financiële problemen van de moeder. Het gaat er nu om dat de inzet van de GI om de kinderen thuis te plaatsen ook daadwerkelijk ingezet wordt en dat de GI de moeder ondersteunt om haar doel, thuiskomst van de kinderen, te bereiken.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 19-05-2022

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2022:1590

Zaaknummer: 200.307.291_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek dochter om nietigverklaring geregistreerd partnerschap moeder toegewezen omdat moeder aan dementie lijdt en wilsonbekwaam was ten tijde van het sluiten van het geregistreerd partnerschap. De man heeft niet te goeder trouw gehandeld.

Feiten en omstandigheden

De moeder en de man hebben sinds 2013 een relatie. In november 2019 zijn zij gaan samenwonen en op 15 februari 2021 hebben zij een geregistreerd partnerschap gesloten. De dochter verzoekt het geregistreerd partnerschap nietig te verklaren en te bepalen dat de nietigverklaring terugwerkt tot het tijdstip van het aangaan van het geregistreerd partnerschap. Volgens haar is de moeder wilsonbekwaam en was zij dit ook ten tijde van het aangaan van het geregistreerd partnerschap omdat zij aan Alzheimer lijdt. De dochter heeft aanvullend verzocht voor recht te verklaren dat de man te kwader trouw is ten aanzien van het aangaan van het geregistreerd partnerschap. Als hij te goeder trouw zou zijn, kan hij aanspraak maken op levensonderhoud en een door het geregistreerd partnerschap plaatsgevonden hebben boedelmenging en de gevolgen daarvan kunnen invoeren.

De moeder en de man betwisten alles. Subsidiair verzoeken zij om, indien en voor zover de rechtbank van oordeel is dat sprake is van wilsonbekwaamheid van de moeder, een professionele curator te benoemen, niet zijnde de kinderen van de moeder.

Beoordeling en motivering

Verzoek om nietigverklaring geregistreerd partnerschap

Een geregistreerd partnerschap mag niet worden aangegaan wanneer de geestvermogens van een partij zodanig zijn gestoord, dat deze niet in staat is haar wil te bepalen of de betekenis van haar verklaring te begrijpen ingevolge artikel 1:80a lid 6 jo. 1:32 BW.

De dochters hebben bij de man voorafgaand aan het sluiten van het geregistreerd partnerschap bezwaar gemaakt omdat hun moeder aan Alzheimer lijdt en daardoor wilsonbekwaam is, hetgeen wordt ondersteund door de huisarts, de geriater, en de notaris. De

rechtbank is van oordeel dat de geestesvermogens van de moeder ten tijde van de sluiting van het geregistreerd partnerschap zodanig gestoord waren dat zij niet in staat was haar wil te bepalen en de betekenis van haar verklaring te begrijpen. Daarbij acht de rechtbank van belang dat het aangaan van een geregistreerd partnerschap een complexe beslissing is, leidend tot verregaande gevolgen van emotionele, juridische, financiële en fiscale aard. Vanaf 2019 is er een verdenking van een dementieel syndroom en in februari 2021 heeft de geriater geconcludeerd dat er sprake is van een gevorderd stadium van Alzheimer. In de brief van de geriater naar aanleiding van het consult staat ook dat de man wel het besef heeft dat er een dementie speelt maar dat hij duidelijk geen inzicht heeft in de situatie, waardoor de autoanamnese (van de moeder) en de heteroanamnese (van de man) niet betrouwbaar zijn. Volgens de rechtbank gelden deze medische rapportages als voornaamste reden om tot toewijzing van het verzoek te komen, maar zijn ze niet de enige.

Het feitenrelaas van de notaris is ook reden om te komen tot toewijzing van het verzoek nu daaruit ook de zorgen over de geestelijke gezondheidssituatie van de moeder die anderen hebben, blijkt. Er zijn contacten geweest tussen de moeder en de man met de notaris over het herroepen van het levenstestament van de moeder waarin de dochters zijn benoemd tot gevolmachtigden van de moeder. De notaris heeft twee keer aangifte gedaan bij de politie van het oneigenlijk gebruik van het e-mailaccount van de moeder door de man. In de eerste aangifte bij de politie van 7 mei 2020 verklaart de notaris de moeder in juridische zin wilsonbekwaam en in de laatste aangifte wordt ook verwezen naar een telefoongesprek tussen de huisarts en de notaris over de zorgelijke situatie.

In het verweer van de moeder en de man worden onvoldoende aanknopingspunten gevonden om te komen tot een andere conclusie. Wilsbekwaamheid van de moeder kan niet worden gebaseerd op de omstandigheid dat de ambtenaar van de burgerlijke stand aan het geregistreerd partnerschap heeft meegewerkt. Gebleken is immers dat deze niet daadwerkelijk heeft getoetst aan dit wettelijk vereiste, als gevolg van de keuze van de man en de moeder voor een kosteloze ceremonie. De moeder heeft tot 25 mei 2022 de beschikking gekregen over een geldig rijbewijs, maar daaruit kan echter niet geconcludeerd worden tot wilsbekwaamheid van de moeder: onderliggende stukken ontbreken. Ten slotte is er de eigen waarneming van de rechtbank tijdens de mondelinge behandeling, die plaatsvond binnen drie maanden na het sluiten van het geregistreerd partnerschap. De rechtbank heeft geconstateerd dat de moeder blij was haar dochters te zien, regelmatig contact zocht door naar hen toe te lopen, een van de dochters wilde troosten toen het met haar even niet zo goed ging en op het andere moment boos was vanwege het feit dat ze elkaar in de rechtbank troffen. Deze situatie deed zich bij herhaling voor. Op vragen van de rechtbank bleek dat de moeder niet wist wat een geregistreerd partnerschap inhield, niet wist wat de gevolgen van het aangaan daarvan waren,

niet wist dat ze een geregistreerd partnerschap was aangegaan, niet wist wie de getuigen waren en hoe de ceremonie was verlopen. Dat komt overeen met het gesprek dat de geriater met de moeder op 5 maart 2021 heeft gehad. Ook zocht de moeder bij de beantwoording van de vragen bevestiging bij de man of vroeg ze hem om op vragen te antwoorden als hij dat al niet uit zichzelf deed.

Op basis van dit alles is de rechtbank van oordeel dat er sprake is van het in artikel 1:32 BW bedoelde huwelijksbeletsel op grond waarvan het verzoek moet worden toegewezen.

Goede trouw van de man?

Ingevolge artikel 1:77 lid 2 onder b BW mist de beschikking tot nietigverklaring van het geregistreerd partnerschap echter terugwerkende kracht – en heeft zij hetzelfde rechtsgevolg als een echtscheiding – ten aanzien van de te goeder trouw zijnde partner. De rechtbank gaat eerst in op de ontvankelijkheid van het verzoek om een verklaring voor recht ex artikel 3:302 BW en acht het verzoek ontvankelijk. Eveneens is er voldoende belang en is er een rechtstreeks verband met het hoofdverzoek. Het aangaan van een geregistreerd partnerschap is een complexe beslissing en de gevolgen kan de moeder vanwege de gestelde diagnose niet overzien.

De rechtbank is van oordeel dat op basis van de overige feiten en omstandigheden ook dit aanvullende verzoek moet worden toegewezen. De moeder is in juli 2019 door de geriater gezien in aanwezigheid van de man. Op dat moment woonden de moeder en de man nog niet samen en is door de geriater al gesproken over een mogelijke dementiediagnose. De geriater heeft toen besloten tot nader onderzoek gelet op de tegenstelling tussen de negatieve test enerzijds en de uitlatingen van de man anderzijds. Op dat moment stond de expliciete kwader trouw van de man nog niet vast. Daarin komt echter een kentering en in dat verband spelen de volgende aspecten een rol. In november 2019 hebben de man en de moeder diverse gesprekken met de notaris waaruit afgeleid kan worden dat er zorgen zijn over de geestelijke gesteldheid van de moeder die de notaris ook heeft gedeeld met de man en die overeenkomen met dementie. Daarmee wijst een andere professional dan een medicus de man op wilsonbekwaamheid van de moeder. Dit wordt door de notaris specifiek zo genoemd in zijn eerste aangifte tegen de man. Hoewel daar in het strafrechtelijk kader kennelijk geen consequenties aan zijn verbonden, is de rechtbank van oordeel dat een en ander in het kader van deze procedure wel mag worden betrokken. Vervolgens is er in december 2020 een nieuwe afspraak bij de geriater waarbij behalve de moeder, ook de man en een dochter aanwezig waren. Op dat moment wordt wel duidelijk de diagnose Alzheimer gesteld en ook dat er sprake is van een gevorderde vorm. Op dat moment waren er nog geen plannen voor een geregistreerd partnerschap, althans daarvan is niet gebleken. Daarnaast heeft de dochter

de wilsonbekwaamheid van haar moeder genoemd als bezwaar tegen het aangaan van het geregistreerd partnerschap.

Het verweer van de moeder en de man wordt wegens gebrek aan onderbouwing gepasseerd. De dochter heeft haar stellingen wel onderbouwd. Op grond van het voorgaande oordeelt de rechtbank dat de man niet te goeder trouw heeft gehandeld ten aanzien van het aangaan van het geregistreerd partnerschap, zodat deze beschikking ten aanzien van de man de terugwerkende kracht moet hebben tot het tijdstip van het aangaan van het geregistreerd partnerschap.

Curatele

De rechtbank is van oordeel dat dit (voorwaardelijk zelfstandig) verzoek moet worden afgewezen. De rechtbank is niet bevoegd om van dit verzoek kennis te nemen, de grondslag ontbreekt voor dit verzoek en het is onvoldoende uitgewerkt.

Conclusie

De rechtbank neemt een beslissing zoals in het bovenstaande weergegeven.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 11-06-2021

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2021:5013

Zaaknummer: C/08/263082 / FA RK 21-702

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoeken tot wijziging geslacht naar het non-binaire geslacht dat wordt aangeduid met een 'X' en voornaamswijziging toegewezen. De rechtbank anticipeert op wetgeving die in de niet al te verre toekomst valt te verwachten. Nieuw artikel 1:28e lid 1 BW. De rechtbank neemt in aanmerking dat maatschappelijke ontwikkelingen én jurisprudentie sterk in de richting gaan van dit wetsontwerp.

Feiten en omstandigheden

Op de geboorteakte staat verzoeker vermeld als naam 1, dochter van de man en de vrouw. Verzoeker verzoekt te bepalen dat de geboorteakte wordt verbeterd in die zin dat bij het geslacht primair 'het geslacht is niet kunnen worden vastgesteld' en subsidiair een 'X' wordt vermeld en de ambtenaar van de burgerlijke stand te gelasten dit als latere vermelding in de geboorteakte op te nemen. Verzoeker verzoekt daarnaast te bepalen dat de voornamen worden gewijzigd naar 'naam 2'.

Beoordeling en motivering

Er bestaat nog geen wettelijke grondslag voor wijziging of verbetering van de geslachtsregistratie in een geboorteakte naar 'het geslacht is niet kunnen worden vastgesteld', een 'X' of een andere geslachtsneutrale aanduiding. Voor personen die de innerlijke overtuiging hebben dat zij niet tot het vrouwelijke of mannelijke geslacht horen, is de regeling van artikel 1:28 e.v. BW en artikel 1:19d lid 1 BW niet van toepassing.

In beginsel is het aan de wetgever om voor geslachtsneutrale registratie in de geboorteakte een voorziening te treffen. De Minister voor Rechtsbescherming vond het echter wenselijk de nadere ontwikkelingen in de rechtspraak af te wachten voor tot eventuele wetswijziging over te gaan (*Kamerstukken II 2020/21, 35825, nr. 3, p. 10-11*). Omdat rechtbanken verschillend met dit onderwerp omgaan, heeft rechtbank Den Haag prejudiciële vragen gesteld aan de Hoge Raad. Inmiddels is het wetsvoorstel tot wijziging van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek in verband met het veranderen van de voorwaarden voor wijziging van de vermelding van het geslacht in de akte van geboorte ahangig. Het Tweede Kamerlid Van Ginneken heeft een

amendement ingediend, dat ertoe strekt met een nieuw artikel 1:28e BW de registratie van een 'X' als geslachtsneutrale aanduiding in de geboorteakte zonder tussenkomst van de rechter en zonder deskundigenverklaring mogelijk te maken. Alleen de kennisgeving en bevestiging van de innerlijke overtuiging van de betrokken doet dan nog ter zake.

In het licht van deze ontwikkelingen, waaruit blijkt dat wetgeving daadwerkelijk in voorbereiding is, heeft de Hoge Raad zich in zijn uitspraak van 4 maart 2022 onthouden van beantwoording van de prejudiciële vragen, omdat dit zijn rechtsvormende taak te buiten zou gaan. Zolang er geen wettelijke regeling is, is het aan de rechter om in elke concrete zaak aan de hand van aard en inhoud van het verzoek en de verdere omstandigheden van het geval te beslissen, met inbegrip van de mogelijkheid om de beslissing aan te houden (ECLI:NL:HR:2022:336, PFR 2022-0083).

De rechtbank stelt voorop dat maatschappelijke ontwikkelingen én jurisprudentie op dit gebied sterk in de richting gaan van het voorgestelde wetsontwerp. De rechtbank wijst onder meer op een uitspraak van 12 november 2021 (ECLI:NL:RBROT:2021:11028, PFR 2021-0267). Dat verzoeker stelt dat die zich niet identificeert als man of vrouw en het diens wens is dat diens geboorteakte daarmee in overeenstemming wordt gebracht, is daarom voldoende om te gelasten dat in diens geboorteakte een geslachtsneutrale vermelding komt te staan. Anticiperend op de wetgeving die in de niet al te verre toekomst valt te verwachten, zal de rechtbank gelasten dat de geboorteakte van verzoeker wordt verbeterd in die zin dat bij geslacht het non-binaire geslacht wordt vermeld dat wordt aangeduid met een 'X'. De rechtbank neemt daarbij ook in aanmerking dat de ambtenaar een voorkeur heeft voor vermelding van een 'X'.

Tot slot heeft verzoeker voldoende zwaarwichtig belang bij wijziging van diens voornamen en deze wijziging is naar de maatstaven van artikel 1:4 lid 2 BW geoorloofd.

Conclusie

De rechtbank gelast de ambtenaar om aan de geboorteakte een latere vermelding toe te voegen van wijziging van het geslacht in die zin dat het non-binaire geslacht wordt vermeldt dat wordt aangeduid met: 'X'. De rechtbank gelast ook de wijziging van de voornamen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 06-05-2022

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2022:4326

Zaaknummer: C/10/629616 / FA RK 21-8999

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De bekende spermadonor zonder family life dient geen kinderalimentatie te betalen. Dit levert geen strijd op met het discriminatieverbod van artikel 26 IVBPR en artikel 14 EVRM.

Feiten en omstandigheden

De minderjarige is geboren in 2015. Zij woont bij haar moeder. De man is de biologische vader van de minderjarige. De moeder heeft de rechtbank verzocht te bepalen dat de man kinderalimentatie aan haar dient te voldoen. De rechtbank heeft de moeder niet-ontvankelijk verklaard. Zij gaat hiertegen in hoger beroep.

Grievens, beoordeling en motivering

De moeder meent dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de man niet de verwekker van de minderjarige is. Hoewel zij door kunstmatige inseminatie zwanger is geraakt van de man, betekent dit niet dat hij slechts een donorintentie had. Volgens haar heeft zij met de man afgesproken dat hij het kind zou erkennen, dat het zijn achternaam zou dragen en dat zij het samen zouden opvoeden. Over de donorovereenkomst die de man naar haar heeft verstuurd, is nooit overeenstemming bereikt. De man was nauw betrokken bij de zwangerschap, heeft na de geboorte omgang met de minderjarige gehad en cadeaus gekocht voor haar verjaardag. Daarnaast heeft hij gedurende 1,5 jaar betalingen aan de vrouw gedaan ten behoeve van minderjarige. Daarbij stelt de moeder dat artikel 1:394 BW in strijd is met het discriminatieverbod van artikel 26 IVBPR en artikel 14 EVRM. De kosten van de verzorging en opvoeding van het kind worden namelijk automatisch afgewenteld op de vrouw en nooit op de man indien de partijen een kind wilden zonder een affectieve relatie met elkaar te hebben. Daarnaast wordt de bekende donor met family life door de wet slechter behandeld dan de verwekker zonder family life.

De man voert hiertegen verweer. Hij is niet de verwekker van de minderjarige en kan ook niet worden aangemerkt als levensgezel van de moeder. Zij heeft de man benaderd, omdat zij wist dat hij voor andere stellen doneerde. De man heeft altijd de intentie gehad slechts een donor te zijn. De moeder had toegezegd de donorovereenkomst te tekenen, maar dat heeft zij

uiteindelijk niet gedaan. De moeder heeft niet geprobeerd een afstammingsrelatie te vestigen tussen hem en het kind of een omgangsregeling tot stand te laten komen. De man meent dan ook dat het de moeder enkel om een bijdrage te doen is en niet om hem een vaderrol te laten vervullen voor de minderjarige. Daarnaast is er geen sprake van family life tussen de man en de minderjarige. Hij heeft haar slechts vier keer gezien.

Het hof overweegt dat ingevolge artikel 1:394 BW de verwekker van een kind dat alleen een moeder heeft, alsmede de persoon die als levensgezel van de moeder heeft ingestemd met een daad die de verwekking van het kind tot gevolg kan hebben gehad, als ware hij ouder verplicht is tot kinderalimentatie. De verwekker is 'de man die samen met de moeder op natuurlijke wijze het kind heeft laten ontstaan'. De man die zijn sperma doneert ten behoeve van kunstmatige bevruchting wordt niet beschouwd als verwekker en is dus niet tot onderhoud van het kind verplicht. Tussen partijen staat vast dat de man ten behoeve van kunstmatige bevruchting zijn sperma aan de moeder heeft afgestaan. De minderjarige is dus niet geboren als gevolg van seks tussen de partijen. Daarnaast staat vast dat de man geen instemmende levensgezel van de moeder is. De man is dus slechts een bekende spermadonor.

Daarnaast benadrukt het hof dat de man gemotiveerd heeft betwist dat partijen de intentie hadden dat de man een vaderrol zou vervullen voor het kind. Zijn donorintentie blijkt uit de donorovereenkomst die hij aan de moeder heeft verstuurd. Daarbij is de man meerdere malen een spermadonor geweest voor anderen – nimmer heeft hij de intentie gehad een vaderrol te vervullen. De man heeft de minderjarige slechts enkele keren gezien. Family life tussen de man en de minderjarige kan daarom ook niet worden vastgesteld.

Volgens het hof faalt het betoog van de moeder dat het verschil in positie tussen de moeder en de man strijd oplevert met artikel 26 IVBPR en artikel 14 EVRM. Er is geen sprake van een ongelijke behandeling van gelijke gevallen, omdat de juridische, biologische en sociale positie van de vrouw die de intentie heeft om een actieve moederrol te spelen in het leven van het kind zodanig verschilt van die van de man, in casu een bekende spermadonor zonder family life, dat een ongelijke behandeling van deze twee ten aanzien van het levensonderhoud van het kind gerechtvaardigd is. Het hof komt niet toe aan de vraag of artikel 1:394 BW strijd oplevert met het discriminatieverbod doordat de bekende spermadonor met family life slechter wordt behandeld dan de verwekker zonder family life, omdat is vastgesteld dat de man een bekende donor zonder family life is.

Conclusie

De bestreden beschikking wordt bekrachtigd.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 18-05-2022

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2022:900

Zaaknummer: 200.299.482/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Toetsing van het perspectiefbesluit van GI in het kader van de geschillenregeling (art. 1:262b BW). De rechtbank verklaart de ouders ontvankelijk in hun verzoek betreffende het perspectiefbesluit van de GI, op grond van de geschillenregeling. Gelet op de ingrijpende en onomkeerbare gevolgen van het perspectiefbesluit en de omstandigheid dat het een keerpunt in het thuisplaatsingstraject betreft dat tot het moment van het besluit was ingezet, moeten de ouders de mogelijkheid worden geboden om (de uitvoering van) het perspectiefbesluit aan de rechtbank voor te leggen voor toetsing.

Feiten en omstandigheden

De ouders oefenen gezamenlijk het gezag over de minderjarige uit. De minderjarige is in juni 2020 onder toezicht gesteld voor de duur van één jaar. In november 2020 is een machtiging tot uithuisplaatsing in een voorziening voor pleegzorg verleend, welke loopt tot mei 2021. In mei 2021 is de ondertoezichtstelling verlengd tot juni 2022 en uithuisplaatsing tot november 2021. De machtiging tot uithuisplaatsing is in oktober 2021 laatstelijk verlengd tot mei 2022, op grond waarvan de minderjarige bij de grootouders verblijft.

Verzoeken en standpunten

De gecertificeerde instelling (GI) verzoekt de rechtbank om toestemming te verlenen tot wijziging van het verblijf van de minderjarige naar een neutraal pleeggezin en verzoekt verder de ondertoezichtstelling en machtiging tot uithuisplaatsing te verlengen voor de duur van een jaar en, indien mogelijk, deze gelijk te trekken qua duur.

De GI voert aan dat het perspectiefbesluit niet enkel is genomen op basis van één incident, maar op grond van de onbetrouwbaarheid van de ouders, de hoge risicotaxatie en de onmogelijkheid om een veiligheidsplan te maken wanneer onduidelijk is of de ouders zich hieraan zullen houden en of zij het zullen melden als zich problemen voordoen. De GI is van mening dat het perspectief ook niet meer bij de grootouders ligt, wat niet alleen gebaseerd is

op de verstoorde verstandhouding tussen de ouders en grootouders en het gebrek aan communicatie, maar ook op het gebrek aan reflectievermogen bij de grootouders ten aanzien van hun eigen gedrag. De GI ziet onvoldoende mogelijkheden om gedurende het komende half jaar te bekijken of er verandering mogelijk is en heeft daarom de hulpverlening van Zorgtafel niet meer ingezet. De veiligheid van de minderjarige kan volgens de GI onvoldoende gewaarborgd worden als hij thuis zou wonen.

De ouders verzoeken het geschil te beslechten. Dit houdt in dat de ouders primair verzoeken dat het perspectiefbesluit herzien wordt, in die zin dat het perspectief bij de ouders dient te liggen. Subsidiair verzoeken de ouders dat de rechtbank bepaalt dat het perspectiefbesluit heroverwogen moet worden, eventueel na nader onderzoek. De ouders verzoeken verder om het verzoek tot wijziging van het verblijf van de minderjarige af te wijzen.

De ouders vinden dat het perspectiefbesluit van de GI lichtzinnig en op basis van een enkel incident is genomen en daarmee op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen. Het besluit ontbeert, volgens de ouders, onderbouwing en een degelijke belangenafweging en neemt niet in ogenschouw de grote stappen die worden gezet door de ouders. De ouders zijn van mening dat hun verzoek tot geschilbeslechting ontvankelijk moet worden verklaard, daar het aanvechten van het perspectiefbesluit de juiste weg is, gelet op de jurisprudentie (ECLI:NL:RBDHA:2020:15321) en de aanbevelingen van de Raad voor Strafrechtstoepassing en Jeugdbescherming (RSJ) van 18 december 2020. Deze ziet op het feit dat er een rechtspositie voor ouders gecreëerd wordt om een perspectiefbesluit binnen drie maanden ter toetsing aan de rechter voor te leggen. Zolang er tijdelijke maatregelen gelden, moet worden gewerkt aan thuisplaatsing en de GI gaat tegen de wet in door hier na november 2021 niet meer aan te werken. Volgens het Nederlands Jeugdinstituut moet ten aanzien van de aanvaardbare termijn gekeken worden naar de specifieke omstandigheden van het kind en uit niets is gebleken dat de minderjarige niet veilig zou zijn gehecht aan de ouders en grootouders.

De grootouders verwerpen zich tegen het verzoek van wijziging tot verblijf van de minderjarige. De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) adviseert om het verzoek omtrent de ondertoezichtstelling toe te wijzen. De raad is verder van mening dat het komende half jaar door alle betrokkenen moet worden gewerkt aan het verbeteren van de onderlinge verstandhouding, waarna kan worden gezien of het perspectiefbesluit gehandhaafd kan blijven of heroverwogen moet worden. De stichting is van mening dat de ouders over voldoende opvoedvaardigheden beschikken en laat zich verder niet uit over het perspectief van de minderjarige.

Beoordeling en motivering

Geschillenregeling

Ontvankelijkheid

De rechtbank overweegt dat het door de GI genomen perspectiefbesluit een beslissing is die de uitvoering van de ondertoezichtstelling raakt. Hoewel uit de wetsgeschiedenis niet expliciet blijkt of de geschillenregeling is bedoeld om een opvoedbesluit van de GI aan de rechter voor te leggen, acht de rechtbank dit op basis van de wettekst en wetsgeschiedenis niet uitgesloten. Ook neemt de rechtbank het advies van de RSJ van december 2020 hierbij in acht. Gezien de ingrijpende en onomkeerbare gevolgen van een perspectiefbesluit voor de ouders (en grootouders) is de rechtbank van oordeel dat hen een mogelijkheid moet worden geboden om dit besluit in het kader van de geschillenregeling door de rechtbank te laten toetsen. De rechtbank overweegt dat het hier gaat om een inhoudelijke beslissing in het kader van de ondertoezichtstelling – en niet een geschil zoals bedoeld in het klachtrecht (art. 4.2.1 Jeugdwet) – en neemt ook de conclusie van de procureur-generaal in acht (ECLI:NL:PHR:2021:283). De rechtbank oordeelt derhalve dat artikel 1:262b BW een rechtsingang voor het onderhavige geschil biedt en het verzoek van de ouders dus ontvankelijk is.

Beoordeling van het geschil

De rechtbank stelt vast dat overeenstemming tussen de betrokkenen niet mogelijk is, nu de GI vasthoudt aan het genomen perspectiefbesluit en de ouders het hier niet mee eens zijn. De rechtbank overweegt dat het besluit van de GI feitelijk twee besluiten omvat: (1) het perspectief van de minderjarige ligt niet meer bij de ouders en (2) evenmin bij de grootouders.

De rechtbank heeft eerder geoordeeld dat zij het, in het kader van de uithuisplaatsing, niet meer haalbaar acht om verder te werken aan thuisplaatsing van de minderjarige bij de ouders en laat het perspectiefbesluit dat ziet op het niet terugplaatsen derhalve in stand. In het kader van de wijziging van het verblijf heeft de rechtbank geoordeeld dat het komende half jaar moet worden gezien of de situatie bij de grootouders en de relatie met de ouders dusdanig kan stabiliseren dat minderjarige bij de grootouders kan blijven wonen, waarmee het perspectiefbesluit inzake het niet handhaven van plaatsing bij de grootouders niet in stand kan blijven. De rechtbank wijst hiermee het primaire verzoek van de ouders af en het subsidiaire verzoek (deels) toe.

Ondertoezichtstelling en machtiging tot uithuisplaatsing

De rechtbank is van mening dat is voldaan aan de gronden voor verlenging van de ondertoezichtstelling. De rechtbank acht het niet meer haalbaar om verder te werken aan

thuisplaatsing van de minderjarige bij de ouders, gelet op het feit dat het patroon van overmatig middelengebruik en escalaties nog steeds niet doorbroken is en de ouders onvoldoende betrouwbaar zijn gebleken. De rechtbank verlengt derhalve de machtiging tot uithuisplaatsing.

Wijziging verblijf

De rechtbank overweegt dat er zorgen zijn inzake de mogelijkheden van de grootouders om de minderjarige langdurig te verzorgen en op te voeden. Het grootste probleem ligt in de verstoorde relatie tussen de ouders en grootouders, wat kan leiden tot loyaliteitsconflicten en mogelijk negatieve effecten op de ontwikkeling van de minderjarige. De bestendigheid van de huidige verbetering in de verstandhouding is twijfelachtig, daar er een patroon is van verbetering en vervolgens weer verslechtering van de relatie. De rechtbank stelt de vraag of deze zorgen maken dat de minderjarige moet worden overgeplaatst naar een neutraal pleeggezin. De rechtbank overweegt redenen voor en tegen de overplaatsing naar een neutraal pleeggezin. De rechtbank oordeelt dat in het kader van de ondertoezichtstelling moet worden ingezet op het (verder) verbeteren van de verstandhouding tussen de ouders en grootouders. De rechtbank houdt de beslissing omtrent de toestemming voor wijziging van de minderjarige aan voor de duur van een half jaar. De rechtbank verzoekt de GI om een concreet plan over te leggen met betrekking tot de visie van de GI op de toekomst van de minderjarige.

Conclusie

De rechtbank verlengt de ondertoezichtstelling van de minderjarige en de machtiging tot uithuisplaatsing tot mei 2023. De rechtbank besluit verder dat de GI het perspectiefbesluit ten aanzien van de grootouders na een periode van zes maanden dient te heroverwegen en houdt de behandeling van deze zaak aan tot november 2022, waar de GI een concreet plan met betrekking tot haar visie op de toekomst van de minderjarige dient over te leggen.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 12-05-2022

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2022:2824

Zaaknummer: C/02/393860 / JE RK 22-87 (wijziging verblijf) C/02/394529 / JE RK 22-212
(geschillenregeling) C/02/395706 / JE RK 22-463 (verlenging ots+muhp)

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De minderjarige is enkele dagen na een spoedmachtiging tot uithuisplaatsing weer bij de moeder geplaatst. Desondanks heeft de moeder, gelet op het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op eerbiediging van het gezinsleven, nog een rechtens relevant belang bij een inhoudelijke toetsing. De kinderrechter vindt dat de beslissing tot spoeduithuisplaatsing rechtmatig is genomen.

Feiten en omstandigheden

De minderjarige woont bij de moeder, die het eenhoofdig gezag over de minderjarige uitoefent. De minderjarige is bij beschikking van 27 juli 2021 onder toezicht gesteld van de gecertificeerde instelling (GI), welke maatregel is verlengd tot 14 februari 2023. Op 18 februari 2022 heeft de kinderrechter een spoedmachtiging tot uithuisplaatsing van de minderjarige in een pleeggezin verleend, voor de duur van vier weken, en bepaald dat de GI en de moeder gehoord zullen worden tijdens de zitting van 3 maart 2022. Op 1 maart 2022 heeft de kinderrechter een mail ontvangen van de GI, waarin zij aangeeft dat de minderjarige op 25 februari 2022 met veiligheidsafspraken weer thuis bij de moeder is geplaatst en het verzoek tot spoedmachtiging wordt ingetrokken.

Standpunt

De moeder geeft aan dat zij de spoedbeslissing van 18 februari 2022 niet rechtmatig vindt. De GI heeft, na aanhouding van de moeder, niet eerst gekeken naar een netwerkplaatsing of een andere, minder vergaande maatregel alvorens zij heeft besloten tot een spoedmachtiging uithuisplaatsing. De moeder stelt dat er geen reden was tot zorg over de minderjarige en dat uit onderzoek naar de minderjarige is gebleken dat er geen redenen zijn om te spreken van kindermishandeling. De GI heeft aldus onjuist gehandeld. Verder vindt de moeder dat de politie te hard heeft opgetreden en haar niet goed heeft behandeld. Ook is ze niet tevreden met het feit dat er continu verkeerde aannames worden gedaan (bijv. haar vermoede psychose) en dat deze in dossiers zijn vastgelegd.

Beoordeling en motivering

De kinderrechter is van oordeel dat de beslissing om een spoedmachtiging tot uithuisplaatsing te verlenen voor de minderjarige in een pleeggezin, voor de duur van vier weken, rechtmatig is genomen.

Nu de minderjarige op 25 februari 2022 weer bij de moeder is geplaatst, is er geen sprake meer van uithuisplaatsing. Op basis van artikel 8 EVRM heeft de moeder echter een rechtens relevant belang bij een inhoudelijke toetsing van de maatregel. Artikel 1:256b lid 1 BW bepaalt dat de kinderrechter een machtiging tot uithuisplaatsing voor dag en nacht kan verlenen op verzoek van de GI belast met de uitvoering van de ondertoezichtstelling, zolang dit in het belang van de verzorging en opvoeding van een minderjarige of tot onderzoek van diens geestelijke of lichamelijke gesteldheid is. Volgens artikel 800 lid 3 Rv kan deze machtiging alleen worden gegeven indien de behandeling niet kan worden afgewacht zonder onmiddellijk en ernstig gevaar voor de minderjarige.

De kinderrechter is van mening dat er op 18 februari 2022 sprake was van onmiddellijk en ernstig gevaar voor de minderjarige en zorgen omwille van zijn veiligheid. Toen de politie na een melding van de burens de woning van de moeder binnenging was zij zeer onrustig en leek in de war. Ze gedroeg zich agressief jegens de politie en zou hen hebben aangevallen. De minderjarige was getuige van het incident in de woning. De kinderrechter is van oordeel dat er op dat moment sprake was van een acute dreiging die de spoeduithuisplaatsing rechtvaardigde.

De kinderrechter merkt op dat het niet aan haar is om het optreden van de politie in de woning van de moeder te beoordelen en dat zij geen invloed heeft op de informatie die wordt opgenomen in de verslagen van de GI, Veilig Thuis en de politie. De moeder kan via andere wegen deze dossiers inzien en laten aanpassen.

Conclusie

De kinderrechter houdt de beslissing van de kinderrechter van 18 februari 2022 waarin een spoedmachtiging tot uithuisplaatsing voor de minderjarige is verleend voor de duur van vier weken in een pleeggezin in stand.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 31-03-2022

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2022:1311

Zaaknummer: C/16/535238

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vervangende toestemming tot erkenning. Het hof beveelt een DNA-onderzoek, zodat er duidelijkheid is of de man de verwekker is van de minderjarige, voordat er kan worden beoordeeld of de erkenning in het belang is van de minderjarige en/of de belangen van de moeder schaaft.

Feiten en omstandigheden

De minderjarige is in 2020 geboren. De moeder is de juridische ouder van de minderjarige en is belast met het ouderlijk gezag. De man heeft bij de rechtbank Oost-Brabant verzocht om vervangende toestemming tot erkenning, het gezamenlijk gezag en het vaststellen van een zorgregeling/omgangsregeling en informatieregeling. Bij de bestreden tussenbeschikking heeft de rechtbank de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) verzocht om een onderzoek in te stellen naar de vraag of door de erkenning van minderjarige door de man, de belangen van de moeder bij een ongestoorde verhouding met de minderjarige of de belangen van de minderjarige worden geschaad. Bij de bestreden eindbeschikking heeft de rechtbank het verzoek om vervangende toestemming tot erkenning afgewezen en de man niet-ontvankelijk verklaard in zijn andere verzoeken.

De man gaat hiertegen in hoger beroep, waarbij hij verzoekt de beschikkingen van de rechtbank te vernietigen en opnieuw rechtdoende alsnog een DNA-onderzoek te gelasten en indien daaruit blijkt dat de man de verwekker is, de inleidende verzoeken alsnog toe te wijzen. Volgens de man had de rechtbank in de tussenbeschikking ten onrechte besloten om eerst een raadsonderzoek te gelasten. De man heeft tijdens de mondelinge behandeling ook verzocht om een nieuw raadsonderzoek, bij voorkeur door een andere raadsmedewerker omdat hij van mening is dat er sprake was van vooringenomenheid. De moeder is van mening dat het gelasten van een DNA-onderzoek achterwege kan blijven nu op voorhand vaststaat dat een eventuele vervangende toestemming schadelijk is voor de ontwikkeling van de minderjarige. De bijzondere curator komt tot het advies om op afzienbare termijn een DNA-test te laten plaatsvinden, zodat er helderheid bestaat over de afstamming van de minderjarige.

Beoordeling en motivering

Het hof stipt eerst een formeel punt aan: de eindbeschikking is gewezen door een andere rechter dan degene die de tussenbeschikking heeft gewezen, terwijl er tussentijds geen nieuwe mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden en er ook geen gelegenheid hiertoe is geboden aan de partijen. Het hof wijst op de vaste rechtspraak van de Hoge Raad waaruit volgt dat een rechter tegenover wie de zaak mondeling is bepleit, ook betrokken moet zijn bij de einduitspraak. Slechts onder bijzondere omstandigheden kan van deze regel worden afgeweken, maar partijen moeten dan de gelegenheid krijgen hun zaak opnieuw te bepleiten.

Het hof gaat vervolgens in op het verzoek tot het verkrijgen van vervangende toestemming tot erkenning. Uit artikel 1:204 lid 3 BW volgt dat dit verzoek enkel kan worden ingediend door de verwekker van het kind of de biologische vader van het kind, die niet de verwekker is en in een nauwe persoonlijke betrekking staat tot het kind. Het hof is van oordeel dat er eerst duidelijkheid moet zijn over de vraag of de man de verwekker is van de minderjarige, voordat kan worden beoordeeld of de erkenning door de man in het belang is van de minderjarige en/of de belangen van de moeder schaadt. Het hof overweegt dat er voldoende grond is voor de aanname dat de man de verwekker zou kunnen zijn. Partijen kenden elkaar en hebben gedurende een bepaalde periode seksueel contact gehad. Volgens de moeder bevond de man zich gedurende de conceptieperiode in detentie, maar het hof overweegt, onder verwijzing naar de uitspraak van de Hoge Raad van 22 september 2000 (ECLI:NL:HR:2000:AA7204), dat voor het bevelen van een DNA-onderzoek het niet nodig is dat het verwekkerschap van de man vaststaat – dan zou het immers overbodig zijn – en ook niet dat vaststaat dat de man met de moeder in het conceptietijdvak seksuele gemeenschap heeft gehad. Noodzakelijk en voldoende is dat aannemelijk is dat de man de verwekker van het kind kan zijn. Dat acht het hof in deze zaak het geval en op grond daarvan oordeelt het hof dat een DNA-onderzoek aan de orde is. Het neemt het advies van de bijzondere curator over en gelast een deskundigenonderzoek in de vorm van een DNA-onderzoek. Omdat de moeder bij monde van haar advocaat nadrukkelijk haar medewerking aan het DNA-onderzoek heeft toegezegd, acht het hof het niet nodig om hieraan een dwangsom te verbinden. Daarbij wijst het hof erop dat de moeder op grond van de wet verplicht is om mee te werken aan het DNA-onderzoek.

Conclusie

Het hof beveelt een verwantschapsonderzoek middels DNA ter beantwoording van de vraag of de man de verwekker/biologische vader is van de minderjarige. Het hof houdt de verdere behandeling van de zaak aan in afwachting van het deskundigenrapport, en indien blijkt dat de man de verwekker is, een nieuw raadsonderzoek.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 19-05-2022

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2022:1582

Zaaknummer: 200.300.836_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank beveelt de toevoeging van een advocaat aan de moeder met analoge toepassing van artikel 817 lid 2 Rv.

Feiten en omstandigheden

De moeder en de twee minderjarigen zijn recent gevlucht uit Oekraïne. De vader van de kinderen is in Oekraïne achtergebleven. Het ouderlijk gezag over de minderjarigen wordt uitgeoefend door de moeder. Bij beschikking in maart 2022 zijn beide minderjarigen onder toezicht gesteld tot eind juni 2022 en heeft de kinderrechter ook een spoedmachtiging tot uithuisplaatsing in een gespecialiseerd pleeggezin verleend. Ten tijde van de spoedbeslissing verbleef de moeder in een ziekenhuis. De minderjarigen verblijven bij een gastgezin van Oekraïense afkomst in de buurt van de moeder.

De kinderrechter moet een beslissing nemen op het aangehouden deel van het verzoek van de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) om een machtiging tot uithuisplaatsing te verlenen voor de duur van de voorlopige ondertoezichtstelling.

Beoordeling en motivering

Uit de ingediende stukken en verklaringen van de gecertificeerde instelling (GI) en de raad blijkt dat de moeder ernstige medische problemen heeft waardoor zij in het ziekenhuis ligt. De moeder is bekend met de lopende procedure, maar kon niet deelnemen aan de laatste zitting vanwege haar slechte gezondheid. Ook heeft zich voor haar geen advocaat gesteld.

De rechtbank stelt vast dat het om een ingrijpende kwestie gaat, die de belangen van de moeder rechtstreeks raakt. Het is de vraag of de moeder – gelet op haar problematiek en omstandigheden – voldoende begrijpt welk verzoek op dit moment voorligt. De rechtbank vindt het om die reden van belang dat de moeder in de procedure wordt bijgestaan door een advocaat gelet op het ingrijpende karakter van de verzochte beslissing en de zeer kwetsbare omstandigheden van de moeder. Een advocaat heeft zich telefonisch bereid verklaard om de moeder in de onderhavige procedure bij te staan. Met analoge toepassing van artikel 817 lid 2 Rv beveelt de rechtbank de toevoeging van deze advocaat aan de moeder overeenkomstig rechtbank Zeeland-West-Brabant d.d. 3 november 2021, ECLI:NL:RBZWB:2021:5692 (PFR

2021-0263).

De rechtbank verzoekt de advocaat het verzoek van de raad met de moeder te bespreken, voor zover mogelijk, en de rechtbank te informeren wat de moeder van het verzoek vindt en of de moeder nog gehoord wil worden of akkoord is met het verzoek.

Conclusie

De kinderrechter beveelt de Raad voor Rechtsbijstand om de advocaat toe te voegen aan de moeder en houdt de beslissing aan zodat er gelegenheid wordt gecreëerd om moeder te horen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 12-04-2022

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2022:1950

Zaaknummer: 536975

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bekrachtiging beëindiging gezag op grond van artikel 1:266 BW met inachtneming van artikel 3 en 20 IVRK.

Feiten en omstandigheden

De moeder heeft drie kinderen. De kinderen staan sinds 31 januari 2019 onder toezicht van Samen Veilig Midden Nederland en zijn sinds 27 maart 2019 uit huis geplaatst. Het gezag van de moeder over de kinderen is door de rechtbank Gelderland bij beschikking van 3 september 2021 beëindigd.

Grievan

De moeder komt in hoger beroep en verzoekt om het verzoek van de Raad voor de Kinderbescherming tot beëindiging van het gezag over haar oudste twee kinderen alsnog af te wijzen.

Beoordeling en motivering

Het hof overweegt dat op grond van artikel 1:266 BW de rechter het gezag van een ouder kan beëindigen onder andere indien een minderjarige zodanig opgroeit dat hij in zijn ontwikkeling ernstig wordt bedreigd, en de ouder niet de verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding in staat is te dragen binnen een voor de persoon en de ontwikkeling van de minderjarige aanvaardbaar te achten termijn. Gelet op het bepaalde in artikel 3 en 20 IVRK overweegt het hof dat bij het nemen van een beslissing tot beëindiging van het gezag van de ouders de belangen van het kind vooropstaan. Het kind dat niet verblijft in het eigen gezin heeft recht op zekerheid, continuïteit en ongestoorde hechting in de alternatieve leefsituatie en duidelijkheid over zijn opvoedingsperspectief. Het hof is van oordeel dat de moeder de verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding van de kinderen niet binnen een voor de kinderen aanvaardbare termijn kan dragen. Dat aangeboden hulpverlening om wat voor reden dan ook in het verleden niet van de grond is gekomen, maakt dit niet anders. De kinderen wonen bovendien al drie jaar niet meer bij de moeder en verblijven sinds anderhalf jaar bij het huidige, perspectiefbiedende pleeggezin. Gebleken is dat het daar goed met hen gaat en dat de zorgen om hen en de ontwikkelingsbedreigingen sterk zijn afgenomen. Voor

hun ontwikkeling is het van groot belang dat dat de huidige opvoedingssituatie wordt voortgezet. Het hof is van oordeel dat de belangen van de kinderen bij continuering van de huidige opvoedingssituatie en voorzetting van een ongestoord hechtingsproces in de gegeven omstandigheden zwaarder dienen te wegen dan het recht van de moeder om met het gezag belast te blijven.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 24-05-2022

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2022:4145

Zaaknummer: 200.303.211

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Man hoeft tegemoetkoming van € 30.000 in het kader van toeslagenaffaire niet aan te wenden voor onderhoudsverplichting jegens zijn kinderen.

Feiten en omstandigheden

De man en de vrouw zijn met elkaar getrouwd geweest en hebben samen twee (jong)meerderjarige kinderen. De kinderen wonen bij de vrouw. De man is in 2011 getrouwd met zijn huidige echtgenoot, met wie hij vijf minderjarige kinderen heeft. Ook woont een nog minderjarig kind van zijn huidige echtgenoot bij hen in. Bij beschikking van 13 november 2015 zijn de goederen die de man en zijn echtgenote (zullen) toebehoren onder bewind gesteld. De rechtbank Amsterdam heeft bij beschikking van 9 juni 2021 de door de man te betalen bijdrage voor de (jong)meerderjarige kinderen met ingang van 26 september 2013 op nihil gesteld.

Grieven

De vrouw en beide kinderen komen in hoger beroep en verzoeken de bijdrage te bepalen op € 25 per kind per maand met ingang van heden.

Beoordeling en motivering

Het eerste geschilpunt tussen partijen ziet op de ingangsdatum van de wijziging van de kinderalimentatie. Die is door de rechtbank bepaald op 26 september 2013 als zijnde de datum waarop de man is toegelaten tot de WSNP. De vrouw en de kinderen hebben hier moeite mee, omdat daardoor nog maar een klein deel van de oorspronkelijke vordering ten aanzien van de niet-betaalde kinderbijdrage overblijft. Het hof overweegt dat de rechter op grond van artikel 1:402 BW grote vrijheid heeft bij het vaststellen van de ingangsdatum. Drie data liggen daarbij het meest voor de hand: de datum waarop de omstandigheden zijn gewijzigd, de datum van het inleidend processtuk en de datum waarop de rechter beslist. In de rechtspraak wordt veelal voor de datum van het inleidend processtuk gekozen, omdat vanaf die datum de onderhoudsplichtige er redelijkerwijs rekening mee heeft kunnen houden dat de onderhoudsbijdrage zal kunnen worden gewijzigd. Anders dan in eerste aanleg, is gebleken dat op dit moment geen bijzondere omstandigheden (meer) aanwezig zijn die maken dat van

een eerdere datum moet worden uitgegaan dan de datum van indiening van het inleidend verzoek, zijnde 10 januari 2020. Het hof acht het daarom redelijk uit te gaan van die datum, omdat de vrouw en de kinderen vanaf dat moment redelijkerwijs rekening hebben kunnen houden met een wijziging van de kinderbijdrage.

Partijen twisten ook over de draagkracht van de man. Het hof overweegt daartoe dat de man sinds 3 februari 2014 een uitkering voor gehuwden op grond van de Participatiewet ontvangt. De draagkracht van de man dient aan de hand van dit inkomen te worden vastgesteld. De stellingen van de vrouw en kinderen dat de man naast zijn uitkering heeft gewerkt dan wel verdien capaciteit heeft, zijn onvoldoende onderbouwd. De vrouw heeft ter zitting gesteld dat de man de bijdrage voor de kinderen ook kan voldoen uit de schadeloosstelling van € 30.000 die, zoals tijdens de mondelinge behandeling is gebleken, de man heeft ontvangen van de overheid omdat hij benadeelde is van zogenoemde toeslagenaffaire. Het hof is echter van oordeel dat niet van de man kan worden verwacht dat hij inteert op zijn vermogen omdat het bedrag dat de man heeft ontvangen een schadeloosstelling betreft, nog daargelaten dat in het algemeen van een onderhoudsplichtige niet kan worden verwacht dat hij of zij voor het voldoen van een onderhoudsplicht inteert op vermogen.

Conclusie

Het hof komt tot de conclusie dat de man een minimumdraagkracht heeft van € 25 per maand. Het hof stelt de bijdrage van de man echter op nihil, omdat hij ook onderhoudsplichtig is voor meerdere andere kinderen over wie zijn draagkracht moet worden verdeeld.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 24-05-2022

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2022:1547

Zaaknummer: 200.299.637/01

Wetsartikelen: